

Forældelsesfrist, kunde man jo umuligt mene, at enhver derunder faldende Fordring, som i dette Øjeblik var 5 Aar gammel, uden videre skulde være forældet nu; den Fordring har efter den gældende Ret en fuldstændig lovlig Bestaaen endnu i 15 Aar, og det vilde dog være unaturligt, om man ikke gav de vedkommende i alt Fald en Frist til at kunne gøre deres Ret gældende, og om al saadan Ret straks skulde være borte. Der maa nødvendigvis optages en Overgangsbestemmelse, hvorved man giver alle de vedkommende en passende Frist til at benytte denne Lov, alt-saa holde deres Fordringer i Kraft, saaledes at de først efter en vis Tids Forløb falde ind under Loven.

Vi ere jo langt henne paa Samlingen, og jeg tvivler meget om, at det vil kunne lykkes at føre Lovforslaget igennem, da det jo dog maa være Genstand for Udvalgsbehandling. Jeg vil ikke undlade at benytte denne Lejlighed til at sige, at jeg synes, at det styrter for meget ned over vore Hoveder med Lovforslag i disse Dage; de komme nu i Slutningen i store Masser over Landstinget nede fra Folketinget. Det er en forkert Arbejdsmaade. Det gaar dog aldrig an. Man kan virkelig ikke blive ved paa den Maade, at man endelig omsider i sidste Øjeblik bliver færdig med en Mængde Lovforslag, som man kommer herop med. Der kan være enkelte Love af en saadan Betydning og Vigtighed, at man maa arbejde paa dem og sætte alt andet til Side for at gøre dem færdige. Men det vilde være unaturligt, om man vilde indlade sig paa videre Forhandling af en Mængde af saadanne Lovforslag, der først komme til os i sidste Øjeblik, længe efter at det ny Finansaar er begyndt. For dette Lovforslags Vedkommende kan jeg ikke stille det Horoskop, at vi kunne naa at faa det færdigt i denne Samling, men vi ville naturligvis tage det under Behandling og se, om vi kunne faa det gjort noget bedre, end det nu er.

Tolderlund: Jeg erkender, at det foreliggende Lovforslag er blevet væsentligt forbedret, siden det er blevet fremsat i Folketinget ved privat Initiativ. Det gaar jo ganske sikkert langt fra saa vidt som det Lovforslag, der blev vedtaget her i Tinget 1896, idet det indskrænker sig til ganske bestemte Fordringer. Jeg skal i øvrigt kun gøre en ganske kort Bemærkning med Hensyn til Forældelsesfristen. Allerede i Slutningen af 80erne ytrede der sig stærke Ønsker i Handelsstanden om at

opnaa en kortere Forældelsesfrist, særlig for Handelsfordringer. Det resulterede i, at man indgik til Justitsministeriet med en Anmodning i saa Henseende, men man indskrænkede sig da til helst at ønske en Frist af 2 eller 3 Aar fra Forfaldstiden, naar det var nødvendigt.

Saa vidt jeg ved, er Forældelsesfristen i den norske Lov ogsaa sat til 3 Aar, og i den tyske Lov har man endda kun 2 Aar. Imidlertid er man i Folketinget gaaet den modsatte Vej og har udvidet Fristen til 5 Aar. Det anser jeg ikke for ganske heldigt, i alt Fald for de Fordringer, man kan kalde Købmandsfordringer. Handelsstanden har anset det som et ret virksomt Middel til, om ikke at begrænse, saa i alt Fald at regulere den Kredit, som tidtydes uden at være sat i System, en Kredit, der tidt løber i aarevis, inden den kan blive indkasseret, og som har den Følge, at den for Kreditorerne som Regel bringer slette Resultater ved, at Sikkerheden for Fordringen forringes i Tidens Løb. Jeg tror heller ikke, at man kan sige, at det er til Gavn for Debitor, idet han tidt for at holde en Kredit oppe indlader sig paa Forretninger, paa Spekulationer, som han helst skulde afholde sig fra. Jeg henstiller derfor til det eventuelle Udvalg, om man ikke kan gaa til en kortere Forældelsesfrist, nødig over 3 Aar fra den Tid, Fordringen er forfalden og kan paakræves.

Justitsministeren (Alberti): For mig har det altid stillet sig som en meget tvivlsom Sag, om der overhovedet var nogen Trang til at faa de gamle, ensartede Forældelsesregler forandrede, og om Befolkningen, naar en saadan Forandring havde fundet Sted, hvad enten den var hel eller delvis, i det lange Løb og navnlig i den første Del af Tiden vilde finde sig vel tilfreds eller vel beholden derved. Derfor har jeg ikke i den Tid, jeg har været Minister, ment at burde fremsætte det Forslag, som flere af mine ærede Forgængere have fremsat, og jeg har af samme Grund heller ikke fundet Anledning til at søge at tage Sagen op paa den indskrænkede Basis, som i sin Tid vandt Tilslutning i det andet høje Ting. Ganske anderledes stiller Sagen sig imidlertid, naar den ved Initiativ fra anden Side føres frem, og det viser sig, at den vinder Tilslutning. Da er jeg selvfølgelig rede til at arbejde paa at fremme Sagen i saa god en Form og paa saa god en Fod som muligt, og jeg er ogsaa rede til at samarbejde med dette høje Ting desangaaende,